

Epizód #22 Átirat: Hogyan válhatsz magabiztos és hatásos bloggerré? DrPrezivel

Paulányi Bea: A mai vendégem Dr. Németh Zoltán, vagyis DrPrezi, Magyarország legkeresettebb prezentációs tréner, aki – mint most megtudtam –, 2009 óta több mint 600 blogbejegyzést írt, tehát saját maga is egy nagyon rutinos blogger. Alapvetően vállalkozóknak és vezetőknek segít jobb és magabiztosabb előadóvá válni, de én ma arról szeretném kifaggatni, hogy mi magunk hogyan válhatunk magabiztosabb bloggerré, hogyan írhatunk és adhatunk elő hatékonyabban és magabiztosabban! Szervusz, Zoltán, nagy szeretettel köszöntelek a műsoromban!

DrPrezi: Köszönöm szépen a meghívást és üdvözlöm a hallgatókat!

Bea: Hogyan kezdted el te blogot írni? Ugye 2009 óta nagyon sok bejegyzést írtál.

DrPrezi: Hát, az a helyzet, hogy én nem szerettem volna blogot írni, nem ez volt a célom. Hanem úgy döntöttem 2009-ben, hogy írok egy könyvet, merthogy tudok annyit már, hogy írjak egy könyvet. Nekiálltam a könyvírásnak, és kb. 40%-át megírtam, és ott elakadtam. De hónapokra! Aztán ott szenvedtem, hogy miért is akadtam el. Egyébként rájöttem, hogy azért, mert még nem volt elég a tudásom ahhoz, hogy egy olyan könyvet írhassek, amit szerintem érdemes lenne kiadni.

És a következőt olvastam akkoriban Garr Reynolds-nál, a *Present is in Zen* (magyarul: *PreZENTáció*) című könyv írójától, aki Magyarországon is elég népszerű volt akkoriban. Szóval Garr Reynolds azt mondta, hogy először írd meg a blogot, és majd ha már jó sok mindent írtál meg, és úgy kiterjesztetted a témát, a szakértője lettél, akkor írd meg belőle egy könyvet. És azt történt, hogy azt mondtam: most már 50%-a megvan a könyvnek, és akkor, ahogy ő javasolta, fogtam a meglévő részeket, szétdaraboltam, és elkezdtem újraírni blogbejegyzésként. És az elején az úgy beindult.

Egyébként rá kellett jöjjek, hogy – és ez egy fontos dolog, nem tudom, hogy aki blogot ír, az mennyire éli ezt át – az elején mindenképpen ez egy magányos szakma. Merthogy magadnak írod, nem kapsz annyi visszajelzést. Még most is, megmondom őszintén, nem úgy kapom a visszajelzést, hogy a blogcikkekre valaki ír. Hanem majd arra a hordozóra, hogy kiraktam a Facebookra, LinkedIn-re például, arra reagálnak. De magára a blogcikkekre direktben, arra nem kapok visszajelzést. És szerintem elég fontos, hogy ha írunk, hogy rakjunk mögé elég fórumot, ahol ezt itt majd szépen megosztjuk, mert ez kell hozzá. És hát elkezdtem ezt a könyvet szétdarabolni és írni.

És egyszer csak rájöttem, hogy lett egy újabb gyerekem. Merthogy szerintem egy idő után ez a blog „enni kér”. Megmondom őszintén – most ugye felszakítottál régi emlékeket –, volt, amikor úgy éreztem, hogy blogcikket kell írni, mindenképpen kell a tartalom, de most éppen nincs időm. És akkor én elkezdtem – nem tudom, hogy lehet-e még ilyen mondani erre – „megúszós” blogcikkeket írni. Mik ezek? Nem tudom, hogy te mennyire szoktál ilyen...

Bea: Szoktam.

DrPrezi: Például a könyvajánló. Felmegyek, megnézem azt a könyvet, azt ismerem, valaki leírta, picit átírja az ember a leírást, és ki lehet adni a könyvajánlót. Ugye a hallgatóság meg mit gondol? Hogy ez elolvasta azt a könyvet, de okos ember lehet! Szóval a könyvajánló a megúszós blogcikk egyiké, ezzel most nem akarok senkit sem bántani, különösen nem, ha valaki olyat blogot ír, ami csak könyvajánlóról szól, de hogy rá kellett jönnöm arra, hogy behúzott ez az egész történet, és ez azért volt érdekes, és szerintem blogot írni csak úgy szabad, ha van egy belső szenvedélyed, mert akkor kezd a blog igazán élni.

Az történt, hogy mondjuk én tartottam a tréninget, és akkor ott felmerült egy téma, például a lámpaláz. A lámpaláz kapcsán mondjuk megkérdezte valaki, hogy mi van a lámpalázzal. Mondom, húha, akkor most erre adok neked egy választ, ezt gyorsan elmondom, aztán utána nézek, és abban a pillanatban elkezdett belőle egy blogcikk születni. Vagy írtam egy blogcikket, és aztán felhívott valaki azzal, hogy „olvastam azt a blogcikket, lehet, hogy szeretnék magával beszélni ebben a témában”.

Tehát az egész így elkezd megmozdulni körülöttünk, és szerintem ez egy fontos dolog, hogy ha cikket írunk, azért az egy marketingeszköz is sok tekintetben, és szerintem ezt érdemes figyelembe venni. Ugyanakkor megmondom őszintén, ha visszaemlékszem 2009-re és 2010-re, akkor ez egy önszórakoztatás volt az elején. Most már azért nekem, a honlapomnak organikus látogatója olyan 100-150 között van, és ugye ez egy speciális téma, mert prezentációs blogokat nem szoktak olyan sokan olvasni, de hogy emögött most már lassan 12 év van.

És közben végig megvolt, hogy folyamatos a kiszolgálása ennek az egésznek. És megmondom őszintén, olyan jó visszaneézni egy olyan régi blogcikkre, és azt mondani, hogy „úristen, ezt én írtam?!” Hogy ez mennyire gagyin néz ki!” Merthogy így folyamatosan finomodik a stílusod, és abból a szempontból is nagyon hasznos blogot írni, hogy a blog az téged is elkezd nevelni meg fejleszteni.

Mert hogy akkor egy kicsit tanulsz: még jobb stílus, még jobb stílus, és ha őszinték vagyunk, ha valaki folyamatosan ír, akkor ugyanúgy, mint ahogy elkezdek futni, és én folyamatosan futok, akkor egyre erősebb leszek és egyre jobb futó leszek, szerintem az írásban ugyanez van.

Szerintem ott függ össze az írás meg a beszéd, hogy mondjuk a blog az a papírba fagyasztott, vagy a laptopomba fagyasztott szavak. Habár ez ennél sokkal nehezebb, mert gyakran látom azt, hogy aki jól ír, az nem feltétlenül beszél jól. Volt már olyan, hogy újságírókat készítettem fel beszédre. És rá kellett jöjjenek, hogy ők újságíróként úgy működnek, hogy teljes egészet akarnak alkotni, és egy cikk az úgy kerek, ahogy megírták, de ami ennél sokkal nagyobb probléma, hogy

feltételezzük azt, teljesen jogosan, hogy neked van időd elolvasni egy mondatot, azt megemléstzeni, ha utal egy korábbi mondatra, akkor visszamész... szóval el lehet molyolni egy cikkolvasással.

De egy beszédben, ha valami elhangzott, akkor jön a következő, menned kell tovább stb. Ha azt akarom, ha megjegyezzék, azt többször el kell mondani. Tehát másképp kell felépíteni. Egy blogcikkben nagyon hülyén néz az ki, hogy valaki leírja azt, hogy van egy álmom, iksz. Pont. Van egy álmom, ipszilon. Pont. Van egy álmom, bé. Ez egy blogcikkben úgy néz ki, hogy vagy egy álmom, kettőspont, és egyes-kettes-hármas és négyes: ezek az álmaim.

Bea: Említetted az előbb a lámpalázat. Az olvasóim és hallgatóim között sokan vannak, akik tervezik, hogy elindítanak egy blogot az interneten, de valahogy félnek a nyilvánosság elé még egy bloggal is kiállni.

Azt gondolom, hogy ez egy nagyon valós probléma: én ugyanezt éreztem három évvel ezelőtt. Mielőtt elindítottam a blogomat, néhány napig előtte nagyon rosszul aludtam, és húztam egy kicsit az időt. Hogyan lehet ezt a lámpalázat véleményed szerint leküzdeni?

DrPrezi: Hát ha visszavetítem az élő beszédből, ott sokszor azt szoktuk mondani, hogy... szerintem két dologból lehet beszélni a lámpaláz csökkentésével kapcsolatban, és ez visszavezethető a blogírásra is. Az egyik az eleget gyakoroltam-e és gyakorlok-e folyamatosan, erre mindjárt kitérek.

A másik, hogy megfelelő, jó technikákat használok-e. Szerintem az egyik, ami azért manapság gyakran elhangzik, hogy inkább csináljuk, még ha az elején rosszul is, minthogy kivárjuk a tökéleteset. Én is, ha visszaneztek a korábbi 2010-es blogcikkeimre, akkor az úristen, mennyire nem volt profi a mostani blog-cikkeimhez képest. De hogyha akkor azt nem írom meg, akkor most nem jutok oda, hogy egy sokkal jobb stilsztikával meg tudom írni. Szoktam ezt élő beszédről mondani, hogy „bele kell tenni a szánkba a kilométereket”, itt meg azt mondanám, hogy bele kell tenni az ujjunkba a karaktereket ahhoz, hogy jó legyen. De ehhez el kell kezdenünk csinálni.

A másik, ami szerintem elég fontos, a közönség, ami ugyanúgy megvan a blogcikknél: a közönség lehet az, aki engem felemel vagy leránt, ezért el kell kezdeni írni, hogy lássuk a visszajelzéseket. Az is működő technika, hogy eleinte kis csoportba írok, csak a barátaimnak mutatom meg. Tehát az azért, ha megírtam egy blogcikket, az rajtam is múlik, hogy mennyire fogom azt tolni, kirakni stb.

Tehát szerintem ez a két dolog szétválhat. Azt is el tudom képzelni, hogy valakinek van egy honlapja és akkor írja a kis blogbejegyzéseket. Jut eszembe, én is azt csináltam először, hogy felmentem a blog.hu-ra és akkor ott nyitottam egyet. Aztán ott elkezdtem írni, és persze később lett saját honlap stb. De hogy ebben folyamatosan ez a fajta fejlődés az, ami ott van.

És hogy szerintem ezt talán most trénerként mondom, amit tapasztalok a résztvevőknél, hogy ugye minden résztvevőben meg lehet találni azt, amitől ő több meg értékesebb, mint a másik. És szerintem bloggerként is rendkívül fontos, hogy minden bloggernek van valamije, ami a másinak nincs, mert abszolút

különböző személyiségek vagyunk, és ez kell, hogy vezessen minket. És ami nekem előadóként is nagyon fontos, hogy mindig adjak valamit, ami nagyon különleges. Szerintem bloggerként ugyanez a helyzet, csak nem a színpadra állunk, hanem elolvastatjuk a kis dolgainkat.

Szóval, ha ez vezényel minket, akkor szerintem bátrabbakká válunk. Ha mindig azt nézem, hogy lesz ennek valami értéke? Akkor egészen biztos, hogy közzé fogom tenni bátrabban és könnyebben. Nekem ez az értékadás – és most nem akarom túlságosan kliséssé tenni, hogy persze, értéket akarunk adni – hanem hogy konkrétan, minden cikkben meg akarom mondani, hogy ha ezt elolvasta, akkor mi az a két dolog, amivel több lesz, mit csináljon másképp? Kicsit talán... és ehhez te értesz valószínűleg jobban, lehet, hogy azt is meg lehet csinálni, hogy a blogcikkekben van-e „call to action” rész, szép Árpád-kori kifejezéssel. tehát van-e olyan rész, amire ő tényleg változtatni fog?

Bea: Hm, igen! Mennyire jellemző egyébként a nyilvánosságtól való félelem? Mert nekem nagyon sokat segített az, amikor rájöttem, hogy nem én vagyok az egyetlen, aki fél kilépni a nyilvánosság elé.

DrPrezi: Hát nekem erre most a legfrissebb történetem az tegnapi, amikor ki kellett állnom egy nagy stúdióban, 800 ember hallgatta elviekben, ebből én szinte senkit nem láttam, és hiába vagyok egy rutinos előadó, és álltam már ezer ember előtt is egy színpadon... de az az ezer ember ott ült velem szemben, velük lehetett dolgozni, itt meg nem.

Szóval még tizeniksz év tapasztalat után is visszajön ez a lámpaláz. De azért ezt tegyük hozzá, és azért én azt gondolom, hogy blogíróként is ugyanígy van, hogy a lámpalázat nem megszüntetni kell – isten ments, hogy eloltsuk a lángot! Mert a láng az melegít, a lángban energia van. Hanem meg kell szelídíteni! És a saját igánk alá hajtani, ha lehet ezt a kifejezést használni.

Azt szoktam mondani, hogy a lámpaláz az energia; a lámpaláz kapcsán a szervezet felkészül ilyenkor valami komoly teljesítményre. De azért időnként megijedünk tőle, hogy úristen, ez az én szervezetem? Hát én nem is vagyok supermen, de most úgy nézek ki, mintha supermen lennék. Az angol azt mondja, hogy a „stage fright”-ből csináljak „stage excitement”-et, tehát a lámpalázból egyfajta izgalom legyen. De jó, itt a lehetőség számomra, hogy megmutassam! És szerintem ez egy agyi programozás.

A blogban is érdemes ezt így végiggondolni: hogy itt a lehetőség arra, hogy megmutassam másoknak, hogy ki vagyok, mi vagyok, és hogy ez nekik is hasznos. És lehet, hogy a blogírásnál az is hasznos, hogy elképzelem, hogy ki a közönségem. Ilyen szituáció ugye nekem is volt, hogy nem látom a közönségemet, vagy voltam már úgy tévéadásban, hogy nem volt jó a közönségem, mert mondjuk prezentációs technikáról beszéltem, és nyugdíjasok ültek velem szemben, akiknek az arcán látszott, hogy piszkosul nem érdekli őket a prezentációs technika, csak ugye ez ilyenkor hajlamos kiszívni ugye az energiáját az előadónak.

És én akkor elképzeltem, hogy a tévénézők fogják ezt az előadást látni, és hogy néz ki az a tévénéző, akit érdekel. Szerintem lehet, hogy olyat érdemes csinálni

bloggerként, hogy elképzelem az én olvasómat. Valószínűleg tanítanak is ilyen technikákat, ehhez nem értek annyira. Hogy csinálj magadnak egy olvasói profilt, és ha elképzelem, hogy az én olvasóm egy negyvenes nő, ilyen ruhában, és neki kezdek el írni, akkor van egy ilyen jó érzésem, hogy nem csak bele a világba írok, hanem konkrétan neki.

Bea: Ez abszolút így van, én ezt tanítom is egyébként, hogy legyen az ideális közönségednek egy tagja, és neki írj. És gondold el előre, hogy neki mit fog ez jelenteni, hogyan tudsz neki ezzel segíteni. Az én avatarom – mert ezt avatarnak hívjuk – az én avataromat Szilvinek hívják, és abszolút, ez nekem nagyon sokat segít.

DrPrezi: Szuper, ezt így nem is tudtam! Egyébként az viszont érdekes ehhez az avatarhoz kapcsolódva, és a párhuzamot megint az előadástechnikához hozva, hogy minden előadónak, nekem is, van olyan közönségem, aki előtt nagyon jól tudok hasítani, mert aki mondjuk az életkoromnál fogva, vagy mondjuk az... értelmi szintemhez kapcsolódva nagyon jól tud működni, az viszont nagyon fontos dolog, hogy amikor mondjuk, gyerekekkel dolgozom, és én elég sokat dolgozom gyerekekkel, retorika táborokban, akkor tudnom kell, hogyan tudom áttranszformálni saját magam és a saját gondolataimat nekik.

És ez is egy érdekes kérdés, hogy miközben blogot írok, akkor megvan a Szilvi nevű profilom, de hogy időnként – és lehet ezt is át kell gondolni blogíróként – hogy cikket írok egy nagyon fiatal csapatnak, mondjuk Z generációsoknak, de olyanoknak, aki nem én vagyok. Mert szerintem azokkal sokkal jobban lehet edzeni, hogy ezzel nagyon ki kell lépni a komfort zónából, hogy hogyan fogok úgy írni a gyerekeknek, hogy ezt úgy vegyék.

Bea: Igen, ez már egy kis kihívás. Hogyan legyünk hiteles alkotók, előadók, bloggerek? Tudsz egy-két ötletet mondani nekünk, hogy hogyan legyünk minél inkább önmagunk?

DrPrezi: Erre megvan a saját történetem, és tényleg nagyon tanulságos. Amikor először leültem egy olyan szakértővel, aki így átnézte a saját dolgaimat, és az első, amit elmondott nekem, hogy „Zoli, te nem olyan stílusban írsz blogcikket, amilyen ember vagy.” És kérdeztem, hogy ezt most hogy érti? Merthogy én egy laza, könnyed, humoros emberke vagyok, de közben a blogcikkjeim meg ilyen... darabos, nem ez a jó szó, hanem olyan hivatalos, nagyon tudományosnak tűnőek.

És azóta egyébként nem ilyenek. Sokkal inkább laza stílus, humor, metaforikus megfogalmazás jellemzi. És akkor kezdtem el ennek megérezni az ízét, amikor rájöttem, hogy saját magamat kell tudnom megírni, és a saját stílusomat, és ne próbáljak másokat követni. És ahogy a hétköznapiakban megnyilvánulok stb., az jöjjön át a blogon. Mert amikor valaki találkozik velem, akkor ugyanolyan nagy csalódás lenne, hogy akik a tudományos főmunkatársat olvassák, közben meg találkoznak egy ehhez képest a lazaság miatt bohócnak tűnő emberrel. Fordítva is igaz, ha olvasnak egy laza stílust, és találkoznak egy konzervatív emberrel, az rossz érzés. Így viszont a blogban is úgy élem át, hogy jó érzés megírni ezeket a cikkeket, mert feltölt.

Szerintem blogot csak az ír – azért ebben legyünk őszinték –, akinek van belső motivációja. Mert blogot írni – ugye milyen vicces, felmegyünk egy-egy honlapra, és látjuk, hogy van egy Blog fülecske, ahova írtak öt cikket. Ami ugye azt jelenti, hogy pont addig tartott a lelkesedés! És akinek mondjuk – biztos vannak erre számok – akinek már van húsz cikke, azt biztos, hogy belülről írja. Mert húsz cikket valószínűleg már nem lehet úgy, hogy majd valaki jön, és felfedez.

Szerintem a blog az sokszor egy önkifejezés, és arra meg szükségünk van. Néha úgy is nézhetünk a blogra, hogy hozzám ad többet, hogy végre leírhattam. Szerintem biztosan vannak olyan blogok is, amik ilyen gyógyító jelleggel készültek. Az emberek kiírják magukból azt, ami bennük van. A feleségem írt egy időben így blogot, és nagyon jó stílusa van, de aztán abbahagyta a gyerekszületéseink kapcsán. De szerintem az is olyan érdekes, hogy megtalálni azt, hogy mi az, ami téged motivál a blogírásban.

Engem mindig az motivált; az a titok, hogy adni másoknak. Mert abban hiszek, és szerintem bloggerként az baromira fontos, hogy aki blogot ír, az ad, az tuti, hogy ad. És nekem úgy egységes az univerzum, hogy ha cikket írok és adok, akkor a nagy rendszerben én majd fogok visszakapni. És ha én szeretnék előre jutni és jobbá válni, akkor nekem csak be kell tennem a nagy rendszerbe. És a blogírás szerintem egy nagyon jó eszköze a „betevésnek”.

Bea: Abszolút, egyetértek! Utolsó kérdésként tudnál tanácsot adni nekünk, hogy az üzeneteinket hogyan vigyük át a leghatékonyabban írásban?

DrPrezi: Hát, nekem... és akkor megint jöhet a retorika meg a klasszik, hogy nagyon sokan elkövetik azt a hibát, akár vállalati kommunikációban is, hogy na, nekikezdünk a beszédnek. És hogy nincs meg a jó felépítmény. Szerintem a jó úgy fog megszületni, hogy ha klasszikusan nézzük a retorikát, akkor az első lépése a beszédre való felkészülésnek mindig az invenció fázis, magyarul inkább „feltalálásnak, feltárásnak” szokták fordítani. Szóval az infógyűjtés. Szerintem fontos, hogy a blog úgy szülessen meg, hogy szánjak arra időt, hogy gyűjtöm, gyűjtöm, gyűjtöm az infókat, de utána vizualizálom, hogy mit akarok mondani. Például én nagyon sokszor ajánlom mindenkinek a Mind Map-et, mint technikát. Hogy dobjak fel egy gyors klisé, gyors ábrát arra, hogy kb. hogy nézzen ki a cikk.

Ennek egy másik megfordítása, ami szerintem érdekes lehet, hogy ha cikket írok, akkor azt is megtehetem, amit szerintem a beszédben sokszor szoktam javasolni, hogy becsukom a szemem, elképzelem, hogy a közönség már pakol, és elképzelem, hogy mi legyen a fejükben, amikor elmennek. Mi legyen az a három gondolat, amit elvisznek rólam? És ezt le is írom. És utána kezdem el felépíteni az összegyűjtött anyagból, hogy akkor mi legyen ehhez, mert akkor tuti, hogy az fog átmenni, amit szeretnék. És hogy szerintem egy blogcikknél ez fontos, hogy mit akarok üzeni.

Bea: Abszolút, egyetértek mindennel! Dr. Prezi, Dr. Németh Zoltán, nagyon szépen köszönöm, hogy megosztottad velünk ezt a nagyon sok hasznos tanácsot, és hogy itt voltál velünk!

DrPrezi: Köszönöm szépen a lehetőséget!